

قبل از پرداختن به پرسش باید گفت؛ در لغت عرب و فارسی؛ معنای اولیه صیحه از ریشه «صیح»، صدای بلند و فریاد است.

هویت سفیانی، یمانی، خراسانی، شعیب ابن صالح و زرقاوی، سؤال 7229

- [1]. مصطفوی، حسن، التحقيق فی کلمات القرآن الکریم، ج 6، ص 307، بنگاه ترجمه و نشر کتاب، تهران، 1360ش؛ فرهنگ فارسی معین، واژه #171؛ صیحه».
- [2]. التحقيق فی کلمات القرآن الکریم، ج 6، ص 307.
- [3]. #171«؛ الصیحه«؛ و #171«؛ صیحه«؛ سیزده بار در قرآن استعمال شده است: هود: 67، 94؛ حجر: 73، 83؛ مؤمنون: 41؛ عنکبوت: 40؛ ق: 42؛ یس: 29، 49، 53؛ ص: 15؛ قمر: 31؛ منافقون: 4.
- [4]. شعراء، 4.
- [5]. کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، ج 8، ص 310، دار الکتب الإسلامیة، تهران، 1407ق.
- [6]. طبرسی، فضل بن حسن، إعلام الوری بأعلام الهدی، ص 463، دار الکتب الاسلامیة، تهران، جاب سوم، 1390ق.